

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/61/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517209138
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7517209138.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Q. S., V.. XX.X.XXXX, bytom v Č., R. XXX/XX, o zaplatenie 4.322,55 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 9. novembra 2017 sp.zn. 10Csp/168/2017

rozhodol:

M e n í rozsudok Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 9. novembra 2017 č.k. 10Csp/168/2017-38 vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do 20.5.2024, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 9. novembra 2017 č.k. 10Csp/168/2017-38 rozhodol nasledovne:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4.322,55 eur, nezaplatené úroky vo výške 205,48 eur, úrok z omeškania v sume 2,03 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.322,55 eur od 25.03.2017 do zaplatenia, zo sumy 205,48 eur od 25.03.2017, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi trovy tohto konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 4.322,55 € (istiny) spolu so zmluvným úrokom vyčísleným ku dňu podania návrhu v sume 205,48 €, úrokom z omeškania v sume 2,03 €, vyčísleným ku dňu podania návrhu a zmluvného úroku 13,90 % ročne zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do zaplatenia a zo sumy 205,48 € od 25.3.2017 do zaplatenia.

3. Právne vec posúdil podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., spolu s § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch), spolu s § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a podľa článku 3 ods. 1, článku 5, článku 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993.

4. V konaní mal za preukázané uzatvorenie zmluvy dňa 21.5.2014, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 5.000 € a tá sa zaviazala splácať poskytnutý úver v 120

pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 77,96 € pri RPMN vo výške 16.59%, priemernej RPMN vo výške 17,94%, fixnej ročnej úrokovej sadzbe do splatnosti vo výške 13,90% s tým, že celý úver mala zaplatiť do 20.5.2024 spolu vo výške 9.605,20 €. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a neuhrádzala splátky, preto súd vyhovel návrhu žalobcu v časti o zaplataenie istiny vo výške 4.322,55 €, spolu s nezaplatenými zmluvnými úrokmi a úrokom z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z.

5. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na úrok z úveru vo výške 13,90% zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do zaplataenia súd poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. Obo 143/98 a konštatoval, že právny predchodca žalobcu dňa 24.3.2017 zosplatnil úver, preto podľa súdu prvej inštancie mu nevznikol nárok na zmluvný úrok po takomto zosplatnení. Z uvedeného dôvodu súd návrh žalobcu v tejto časti, pokiaľ ide o úrok 13,90% ročne zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do zaplataenia ako nedôvodný zamietol.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

7. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to proti výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti nárok zamietol (odvolaním nebol napadnutý výrok I., ktorým bolo žalobe v časti vyhovené) z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobe bude vyhovené aj v rozsahu zamietnutej časti úroku 13,90% ročne z nezaplataenej istiny od 25.3.2017 do zaplataenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania (pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania).

8. Odvolateľ nesúhlasil s argumentmi súdu prvej inštancie, že mu patria úroky z istiny len do splatnosti dlhu majúc za to, že má nárok na zaplataenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda ja po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár IURA k týmto ustanoveniam, v zmysle ktorých mal za to, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Poukázal aj na rozhodovaciu prax a ust. § 497 Obchodného zákonníka s tým, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Podľa odvolateľa je úrok z úveru nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškание dlžníka a ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka (samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje). V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33Cdo/212/2014 a zdôraznil, že pôvodne navrhované znenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého sa k tomuto ustanoveniu mala pripojiť veta: „Úroky na poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, nebola nikdy legislatívne prijatá. K súdom uvádzanému uzneseniu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 476/2012 uviedol, že ústavný súd sa v ňom nielenže nevyjadril k úrokom po zosplatnení, ale tak ani nemohol urobiť.

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

10. Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom zo dňa 21.11.2018 sp.zn. 9Co/68/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku, ktorým žalobe bolo vyhovené a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého žalobcovi prináleží úrok z istiny do vyhlásenia splatnosti celého úveru, vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, a to uznesenia NS SR sp.zn. 4 Obo/143/1998 a uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 476/2012.

11. Žalobca podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie a Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 25.2.2021 sp.zn. 2Cdo/17/2020 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21.11.2018 sp.zn. 9Co/68/2018 v prevyšujúcej časti, v ktorej krajský súd v ostatnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. Skonštatoval, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (existuje nejednotnosť pri rozhodovaní nastolenej otázky). Uviedol, že medzičasom rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu v dovolaní vymedzenú otázku riešila v rozhodnutiach sp.zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020 a sp.zn. 1Cdo/94/2019 z 18.8.2020 a poukázal na úvahy obsiahnuté v týchto rozhodnutiach. Dovolací súd sa priklonil k právnemu záveru vyslovenému v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/42/2020, v ktorom dovolací súd konštatoval, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške,

akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí, ktorý právny záver prijal dovolací súd aj v rozhodnutiach sp.zn. 2Cdo/115/2019, 3Cdo/113/2019 a 8Cdo/125/2018.

12. Po zrušení prvého rozsudku odvolacieho súdu a vrátení veci Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu (voči zamietavému výroku) je dôvodné.

13. V napadnutom výroku II., o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie rozsudku, ani pre jeho zrušenie, preto odvolací súd rozsudok v tomto výroku zmenil podľa ust. § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19. októbra 2021 o 10.00 hod v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 12.10.2021 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

15. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. Odvolací súd dospel k záveru, že vo výroku o zamietnutí zmluvného úroku vo výške 13,90 % ročne zo sumy 4.322,55 € od 25.3.2017 do 20.5.2024 je tento odvolací dôvod naplnený.

18. Žalobca v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ak tento dospel k záveru, že žalovaná ako dlžník je povinná platiť zmluvný úrok iba do zosplatnenia úveru a že po tomto dátume už žalobca nemá nárok na zmluvné úroky.

19. V prejednávanom spore zmluva o úvere zo dňa 21.5.2014 bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a podľa zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách.

20. Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (tzv. absolútny obchod - § 261 ods. 1 písm. d/). Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom, takže na vznik záväzkového právneho vzťahu z tejto zmluvy postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy. Za tieto podstatné náležitosti je treba považovať záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy (limitu) týchto peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

22. Základné ustanovenie každého zmluvného typu má kogentný charakter (§ 263 ods. 2), preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov.

23. Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške

ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

24. Podľa ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých finančných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

25. Inštitút predčasného zosplatnenia úveru veriteľom v dôsledku omeškania dlžníka predstavuje zmenu záväzkovoprávneho vzťahu. Táto zmena spočíva v tom, že sa mení obsah pôvodne dohodnutého záväzku (zmluvy o úvere) v časti práv a povinností zmluvných strán, a to ohľadne povinnosti dlžníka zaplatať predmetu zmluvy (úveru a odplaty). Pôvodný záväzok obsahoval povinnosť dlžníka splácať predmet zmluvy v mesačných splátkach. Pri uzavretí zmluvy sa dlžník s veriteľom dohodli, že veriteľ má okrem iného právo pri omeškaní dlžníka predčasne zosplatniť nesplatený zostatok predmetu zmluvy a žiadať od dlžníka jeho zaplatať naraz. To znamená, že omeškanie dlžníka so splácaním splátok spôsobí (ak veriteľ využije toto právo) zmenu v povinnosti dlžníka vrátiť predmet zmluvy, pričom zmena tejto povinnosti spočíva v zmene formy vrátenia zostatku predmetu zmluvy zo splátkovej na jednorazovú.

26. Nesprávny je preto záver súdu, že žalobca nemá nárok na úroky z úveru aj po termíne predčasnej splatnosti.

27. Odvolací súd riadiac sa názorom dovolacieho súdu vyjadrenom v uznesení zo dňa 25.2.2021 sp.zn. 2Cdo/17/2020 poukazuje na to, že v čase po vyhlásení napadnutého rozsudku (rozsudok vyhlásený 9.11.2017) došlo v súdnej praxi už k vyriešeniu otázky novej kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru, keď Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16.6.2020 vyriešil otázku existencie a výšky nároku na zaplatať zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru tak, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (R 5/2021).

28. S takýmto záverom, teda, že veriteľovi predčasne zosplatneného úveru patria úroky z istiny do doby dojednanej v úverovej zmluve, ako doby riadneho splatenia celého úveru i s príslušenstvom, sa následne stotožnili aj ďalšie senáty Najvyššieho súdu SR (viď sp. zn. 2Cdo/115/2019, 3Cdo 113/2019, 8Cdo 125/2018, atď.).

29. Zároveň je však potrebné poukázať na to, že v zmysle uvedeného rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 42/2020 aj rozhodnutí sp.zn 8Cdo/118/2020, 8Cdo/135/2020 zo dňa 26.8.2020 zmluvný úrok patrí veriteľovi po zosplatnení úveru iba obmedzene, a to do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Judikatúrou bol súčasne vyslovený názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné.

30. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. Ak dlžník porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, musí platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie

na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

31. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (9Cdo 76/2020).

32. Najvyšší súd SR vo veci sp.zn. 9Cdo 76/2020 dospel k záveru, že nedošlo k odklonu od ustálenej súdnej praxe ak odvolací súd žalobkyni priznal úrok z úveru aj za obdobie začínajúce po predčasnej splatnosti úveru a končiace zmluvne dohodnutou dobou splatnosti úveru; teda do času, ktorý by nastal pri riadnom plnení povinnosti žalovaného ako dlžníka z úverovej zmluvy. V zostávajúcej časti (úroku z úveru po dni konečnej splatnosti dojednanej v zmluve) žalobu zamietol. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné vziať na zreteľ, že tu neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to do doby splatnosti úveru, na akej sa s veriteľom v úverovej zmluve dohodol. Dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho zmluvného dojednaní, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, ktorú v danom prípade vyjadruje dohodnutá splatnosť úveru. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

33. V prejednávanej veci v zmysle dojednaní v Zmluve o úvere zo dňa 21.5.2014 bol dátum splatnosti úveru 20.05.2024, žalobcovi teda patria úroky z úveru najdlhšie do tohto dátumu, preto odvolací súd zmenil zamietavý výrok II. rozsudku tak, že zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úroku z istiny od 25.3.2017 do 20.05.2024 a v prevyšujúcej časti príslušenstva potvrdil zamietavý výrok rozsudku.

34. O nároku na náhradu trov celého konania (trov prvoinštančného i odvolacieho konania vrátane dovolacieho konania) bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej plnú náhradu trov konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).